Geacht College, geachte leden van de Raad,

Mijn naam is Roeland Hulsman. Het klinkt misschien een beetje gek uit mijn mond, maar ik heet u welkom op uw eerste raadsvergadering na het zomerreces; ik hoop dat u in ieder geval wel genoten heeft van het mooie weer; voor mij en mijn partner, Mirjam Reuser, geldt dat zeker in veel mindere mate; wij hebben [redacted] een horecagelegenheid op slechts tien meter afstand…; Q-Beach.

Heel erg leuk voor heel veel mensen, alle begrip daarvoor; maar ik neem u even mee:

Elke dag, (behalve tijdens de Corona-maatregelen) vanaf 8.00 uur 's morgens tot twaalf of één uur 's nachts worden wij geconfronteerd met, en uit onze slaap gehouden door, geluiden die bij een horecagelegenheid horen; elke dag de herrie van het opzetten en afbreken van het terras, laden en lossen, bevoorraden, regelmatig versterkte muziek, springkussen, sportactiviteiten en andere evenementen, en elke avond wordt het geluidsniveau op het terras hoger naarmate de alcoholconsumptie stijgt. Elke nacht ver na sluitingstijd luidruchtig afscheid nemen, brommers starten en claxonneren; dat betekent voor ons elke dag stress, elke nacht slaaptekort en niet weten wat te doen.

Bijna drie jaar lang hebben wij de koninklijke weg bewandeld; gesprekken met de horeca-eigenaar, met gemeenteambtenaren, pogingen tot verzoening, meegewerkt aan mediation, navraag bij de ombudsman, advocaat om hulp gevraagd, rechter ingeschakeld…. en nu, op dit moment, kunnen we constateren dat, ondanks alle inspanningen, geen voor ons merkbaar gevolg wordt gegeven aan de uitspraak van de rechter én de Omgevingsdienst: de kleinschalige horecaonderneming mag een maximale bezetting hebben van 30 personen. Dat is in ieder geval duidelijk; dus waarom is het nog niet opgelost? Handhaving en politie lukt het niet; waarom niet? Waar is de intentie om het op te lossen?

Een clustermanager [redacted] heeft mij laatst aangegeven dat hij een mandaat verlangt van uw College om te handhaven op 30 personen. Pas dán zegt hij te kunnen handhaven.

U begrijpt wellicht, dat ik nu, als burger, het College vraag een ambtenaar zijn werk te laten doen…maar ik doe het toch want, wat moet ik anders?

Tot slot, geacht college en geachte leden van de Raad, nog dit: ik voel me machteloos; wij stellen met elkaar, als samenleving, regels op om goed, of, beter gezegd; redelijk met elkaar samen te kunnen leven. Ik heb, als burger, het juridische en gemeentelijke pad netjes bijna drie jaar bewandeld, er is recht gesproken en wat betekent dit nu feitelijk?

Waar staan we nu?

Er is geen verandering, niets opgelost.

Afstemming binnen de gemeente?

Aansturing van de uitvoering?

Samenwerking in de uitvoering?

Uitvoeringsverlegenheid i.v.m. agressie?

Wie kijkt naar wie?

Wie wacht op wie?

Wie voelt zich eigenaar en neemt verantwoordelijkheid?

Ik heb mijn verantwoordelijkheid als burger op diverse fronten genomen: mediation, advocaat, rechter, stukken verzamelen en opsturen, mailen, bellen, weer mailen, weer bellen, vragen, weer vragen……met als voorlopig resultaat: irritatie bij de gemeente en moedeloosheid bij mij en mijn partner.

Wij, Mirjam en ik, doen bij dezen een beroep op u, als bestuur, indachtig de uitspraak van de rechter, om de heer Pranger uitvoeringsmandaat inzake deze kwestie te verlenen, om ons dorp voor álle bewoners en dus ook voor ons, volgens regelgeving

én handhaving hiervan, leefbaar te maken en te houden.

Ik dank u voor uw aandacht.